

потресни факти изъ разпуснатия животъ на гръцкото духовенство, както и лошото му отнасяне съ беззащитното, безмилостно ограбвано население. Не само това. Фанариотитѣ си служили съ най-низки клевети и интриги, съ всички простени и непростени сръдства, за да злопоставятъ българитѣ предъ властницитѣ, така че „да остане пакъ българскиятъ народъ въ тѣхни окови и священи вериги и да го угнѣтватъ и съблачжтъ тѣй ненаказуно къту едного роба“. (бр. 4, г. I, 1860). Но Раковски вѣрва въ възтържествуването на правдата, въ прилагането на Хати-Хумаюна. Застаналъ на базата на Хати-Хумаюна, той апелира къмъ султана, величае го, отивайки въ ласкателствата си до пълень компромисъ съ съвѣстѣта си. Не се ограничава, обаче, само съ това. Нѣкакъ по-прикрито обръща погледитѣ си и къмъ европейскитѣ сили и посочва ползата отъ прилагането на Хати-Хумаюна, както лично за българитѣ, тѣй и за самитѣ сили, чиито „най-голѣмо старание е да ся уварди турское царство цѣлокупно“. Това, обаче, можело да стане, като се дадатъ на българския народъ правата, обещани съ Хати-Хумаюна.

„Дунавски Лебедъ“, сжщо както и „Българска Дневница“, се очертава като горещъ привърженикъ и пазител на православието. Голѣмъ противникъ е на всички чужди религиозни пропаганди — протестантска и католишка. Напада турцитѣ, които вмѣсто да подкрепятъ българитѣ, вѣрни на султана, въ борбата имъ за църковна самостоятелностъ, закриляли разнитѣ секти, за да държатъ българитѣ разединени. Предупреждава Портата да не открива нови рани, които можели да гангренасятъ. Той е пламененъ подържникъ на православието, обаче решителенъ противникъ на панславизма. Известно охладяване се забелязва въ отношенията на вестника къмъ Русия. То се дължи, отъ една страна, на колонизаторската политика на Русия, която възъ основа на единъ ферманъ преселвала хиляди нещастни българи въ пуститѣ руски степи и отъ друга — на вредата, която се нанасяла на българската кауза отъ очебийното ѝ държане къмъ славянскитѣ народи на Балканитѣ, което вдъхвало страхове у западнитѣ сили за възможността отъ едно присъединяване на славянскитѣ балкански страни къмъ Русия. Този вестникъ решително отхвърля твърдението на нѣкои заинтересувани сръди, че българитѣ били прегърнали идеята за панславизма. „Българскиятъ народъ нищо не знай — казва „Дунавски Лебедъ“ — ни то ищи да знай за панславизмъ“ (бр. 9, г. I, 1860).

Въ излагането на общопризнатото тежко положение на българския народъ, както и на отношенията между администрация и рая, се забелязва, особно на първо време, голѣма въздържаностъ. Въ всички статии, въ всички дописки е отпечатана дълбоката вѣра на Раковски въ султана, когото